

2. neděle v mezidobí – Jednota křesťanů

Co lidi nejvíc sjednocuje?

Společný cíl.

A co nejvíc rozděluje?

Společné vlastnictví.

Pro nás, křesťany, je cílem nebe. Když na ně myslíme, tak jsme schopni se sjednotit.

Společným vlastnictvím je církev, farnost. Když na ni myslíme, jsme schopni se rozhádat.

Má-li tedy církev, farnost žít v pokoji, je potřeba neustále myslet na nebe (cíl našeho života) a na Boha, který jediný je svatý.

V kontrastu s Boží svatostí vystupuje **lidská slabost**. Když se přestaneme dívat na nebe a začneme pozorovat církev, vidíme ji všude plno. Je to bolestné, ale ne tragické. Tedy pokud si nemyslíme, že se nás slabost netýká. To by tragické bylo.

Slabost je našim společným rysem a svým způsobem nás sjednocuje. Každý člověk má nějaké slabé místo. Nikdo si nemá myslet, že je lepší než ostatní lidé. Chyby děláme všichni a hřích ohrožuje každého z nás. (Jsme na jedné lodi a pokud se naučíme přijímat sebe i druhé s našimi slabostmi, můžeme být dobrá posádka a doplout až do nebe.)

Na druhou stranu nás slabost rozděluje, protože v jejím důsledku se dopouštíme chyb a hříchů. A ty nás staví proti sobě. Zatímco pro své slabosti máme omluvy, pro slabosti druhých máme odsouzení a vyžadujeme trest. To nás pak ještě více navzájem vzdaluje.

Co s lidskou slabostí?

Povězme si příběh:

Jeden mnich přišel za opatem a chtěl trest pro bratra, který chodil pozdě na společné modlitby.

„Proč ho chceš potrestat?“

„Protože pořád hřeší nedochvilností! A kdo hřeší, toho je třeba potrestat, aby svým špatným příkladem nestrhl ostatní.“

„A proč chodí pozdě?“

„To nevím. Na tom přece nezáleží! Porušuje řád a to zasluhuje trest!“

„A jaký trest navrhuješ?“

„Ať je o chlebu a vodě, dokud se nenaučí chodit včas!“

„Dobrá, budeš tedy o chlebu a vodě, než se tvůj bratr nepolepší.“

„Já? Proč chcete potrestat mě, když jsem nic neprovedl?“

„Synu, ty jsi ten, kdo tu vážně hřeší.“

„Já že hřeším? Jak?“

„Tím, že se na svého bratra hněváš, posuzuješ ho a odsuzuješ ho. Chceš ho trestat, aby ses mu pomstil, místo abys hledal cestu jak ho zachránit. Těžký hřích nelásky posedl tvou duši. Ale neboj se. My ho vyženeme pústem a pokáním, jak si sám správně stanovil.“

V příběhu mnich vidí slabost u druhých a chce ji ztrestat. To je jeho řešení.

Je tu ale i jiné východisko. Proti slabosti bojovat obětí. Obětujeme se tím, že se zřekneme sami sebe, své hrdosti, svých práv, své pravdy, pokoříme se a podáme druhému pomocnou ruku.

A to je postoj hodný úcty a následování.

Tak totiž jedná Kristus, který v dnešním evangeliu přijímá titul, který toto vše vystihuje: **Beránek Boží. Obětní beránek, který umírá, aby z nás sňal naše hříchy.**

Neodsuzuje, slabost neléčí trestáním, ale slovy útěchy a povzbuzení.

Slabému nepomůžeme tím, že na něho budeme křičet, ale tím, že mu pomůžeme postavit se na nohy. Kolikrát Ježíš říká: „Pravím ti vstaň.“ Lidem v evangeliích i nám. Vstaň a pomáhej na nohy i všem ostatním.

Jak to konkrétně uskutečnit?

Příkladem nám může být Medjugorská komunita, kde se léčí závislí lidé.

Každý klient zde má „anděla strážného“. Anděl za něj koná práce a povinnosti, které klient opomene. Anděl je živou připomínkou Ježíše, který se nechává trestat za naše hříchy. Na klienty to má dobrý vliv. Když vidí, že někdo koho znají musí pracovat za ně, začnou nad sebou přemýšlet a stávají se zodpovědnějšími. Po nějaké době jsou sami schopni být anděly a obětovat se pro záchranu druhých.

Proč si to všechno říkáme?

Začal týden modliteb za jednotu křesťanů. Modlitba je rozhovor s Bohem. Rozhovor při kterém mluvíme i nasloucháme. Odevzdáváme mu své slabosti a přijímáme Jeho milost.

Kéž je plodem této naší modlitby uzdravení naší krátkozrakosti se kterou někdy posuzujeme a odsuzujeme druhé a působíme rozkol. Kéž v ní získáme nadhled, se kterým nás pozoruje Bůh a záleží nám na spáse naší i všech lidí.

Kéž v modlitbě získáme sílu obětovat se pro spásu druhých. Pak se můžeme stát beránky a anděly, kteří se radostně modlí, obětují a pomáhají slabým, dokud se jejich stav nezlepší.

Kdo miluje, ten pečuje. Nejen o sebe, ale i o své bližní. Láska je vynalézavá a hledá cestu, jak druhému prospět. Pomůže nám, aby se naše dobré dílo zdařilo a my se radovali, že žijeme to, oč Ježíš prosil před svou smrtí:

Neprosím však jen za ně, ale i za ty, kteří skrze jejich slovo ve mne uvěří; aby všichni byli jedno jako ty, Otče, ve mně a já v tobě, aby i oni byli v nás, aby tak svět uvěřil, že ty jsi mě poslal.

(Jan 17,20n)